

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAȚIONALE

Foto-Berman

Legiunea nocturnă a vagabonzilor e transportată, după razzie, la serviciul triajului. În convoi se află și Zoltan, a cărui viață o povestim în paginile revistei.

F I Ș E

Pasiuni noi

Crima — chiar cea mai comună — conține un sămbure nebănuț de mister. Cu deslegarea acestei taine și-au frământat mintea juriștii, cugetătorii și scriitorii cei mai mari ai omenirii. Printre aceștia din urmă ocupă, după cum se știe, un loc de frunte romanierul rus Dostoevski. În opera lui clocotește, ca într-un cazan de sânge, păcatul infernal al distrugerii omului de către om. S'a crezut, multă vreme, că în paginile lui Dostoevski nu se resfrâng decât zvâcnirile mistice ale chinutului suflet slav, în care mocnesc imbolduri fioroase și nebănuite de lumea occidentală.

Dăunăzi, însă, cu prilejul memorării semicentenarului de la moartea marelui scriitor, un critic rus a făcut o remarcă impresionantă. Criticul a constatat că Occidentul se preocupă azi, mai mult decât ori când, cu problemele disecate de Dostoevski și că această dispoziție de suflet corespunde turburărilor adânci, care zguduie până în temelie condițiile de viață și echilibrul sufletesc al popoarelor civilizate.

Urmărind „cronica polițienească” din coloanele ziarelor, un cititor atent va observa îndată ciudățenia inedită a cazurilor descrise. O stare de halucinație misterioasă, de extaz și de foc, chinuște și îndeamnă par-că la delict și acțiuni stranii, necunoscute în epoca dinainte de război.

Ne agită pasiuni noi? Cine se poate încumeta să răspundă? Totuși, e evident că lumea e obsedată de misterul crimei...

Jocul crimei

E semnificativ că cel mai la modă joc în America este, azi, *jocul crimei*. Se adună ca la poker și jocul începe. Se aruncă câteva bilete într-o pălărie. Pe unul e scris: *criminalul*. Se trage la sorți. Rezultatul rămâne secret. Se stinge lumina. „Criminalul” se aruncă, în întuneric, asupra cuiva și-l strânge de gât. După săvârșirea „crimei”, se aprinde lumina. Unul dintre jucători își asumă rolul de detectiv. Partenerii sunt obligați să spună adevărul. Numai criminalul are dreptul să mintă.

După descoperirea criminalului, începe instrucția. În această fază a jocului, se deschid larg porțile fanteziei și misterului. Se discută cu înfrigurare motivele delictului, împrejurările, raporturile dintre victimă și asasin. Depinde de talentul și ingeniozitatea jucătorilor ca să intensifice fiorii și să sporească senzaționalul.

Librarii, profitând de conjunctură, au expus în vitrinele lor colecții întregi de romane detectivice din care jucătorii se pot inspira și pregăti pentru „jocul crimei”.

Mizantropie

Iată un caz ciudat de mizantropie care va da, probabil, mult de lucru medicilor legiști.

În apropiere de Chateaudun (Franța) s'au instalat, nu de mult, în ferma „Moulin a vent”, d-na Charron cu fiica ei. Cele două femei au decis să nu permită nimănuit accesul la fermă.

Curierul care a adus o citație fiscală a fost alungat. La fel a pățit perceptorul. Mama și fiica au

interzis oricui să se apropie de fermă sub amenințarea de a fi împușcat. Doi țărani cari lucrau pe ogorul vecin, au trebuit să fugă, pentru că proprietarele fermei au deschis un foc de arme contra lor. Au tras, deasemenea, împotriva primarului care a trecut cu trăsura pe lângă fermă.

Intervenția jandarmilor a dat greș. Femeile se baricadaseră. Numai după un atac cu gaze lacrimogene, autoritățile au reușit să potolească furia și să le aresteze...

Dragoste

O dramă de dragoste de o profunzime fantastică, ancestrală, se alătură, dela sine par-că, ca o antiteză în genul lui Shakespeare, la ciudata manifestare de ură, descrisă în cazul de mai sus.

Alfred Helin și Raymonde Veron, în vârsta lui Romeo și a Julietei, se iubeau tot atât de pasionat cași îndrăgostiții din Veneția, deși erau copii de simpli meseriași francezi.

Vroiau să se căsătorească. Ar fi putut s'o facă fără să întrebe pe cineva. Țineau însă la consimțământul părinților. Și tatăl Raymondei s'a opus căci comisia de recrutare îl găsisse pe Alfred prea debil pentru serviciul militar.

Neputând învinge cerbicia bătrânului Veron, îndrăgostiții n'au găsit altă soluție decât moartea.

Anul trecut, în Mai — când ție lumea mai dragă — Alfred a rănit cu două focuri de revolver pe logodnica sa, apoi și-a tras un

glonte în cap. Au scăpat cu viața. Alfred însă și-a pierdut vederea. În Octombrie, l-au judecat. Raymonda i-a rămas fidelă, implorând pe jurați să-l achite. Procesul s'a terminat cu un verdict de clemență: patru luni închisoare și suspendarea pedepsei.

Nici această dramă nu l-a înduplecat pe bătrânul Veron: acun nu mai putea admite ca fiica lui să se mărite cu un orb. La rândul lor, părinții invalidului i-au interzis Raymondei să mai intre în casa lor.

Deoparte — măsuri părintești, simple; de altă parte — suferințe și disperare.

La 23 Noembrie Raymonda a pus mâna orbului un cușit, implorându-l s'oucidă :

— Infige, infige mai adânc — se rugă, cu glasul stins, muribunda.

De data aceasta operația reușit. Jurații din Lon l-au condamnat, dăunăzi, pe ucigaș la cinci ani reclusiune. Invalidul a primit cu indiferență verdictul:

— N'am decât o dorință: să mor mai repede!

Asta-i tot ce a spus juraților.

Mai tare decât moartea

La Denver (Colorado) a fost condamnat la moarte John Woker, criminal recidivist.

În bezna sufletească a condamnatului a rămas un singur opaiț nestins de vijeliile vieții: nețărurita dragoste față de mama lui.

Woker nu se temea de moarte, dar îl îngrozea ideea că știrea despre executarea lui poate să doboare pe mică-sa. În ultimele zile, ce-l despărțeau de clipa supliciu-lui, John i-a scris 240 de scrisori.

Aceste scrisori le-a predat amicilor care s'au angajat, pe cuvânt de onoare, să le expedieze, câte una pe lună. În chipul acesta mama lui Woker va putea trăi încă 20 de ani fără să afle că fiul ei a fost executat.

După ce se îngrijii de liniștea bătrânei de 71 de ani, criminalul s'a dus la moarte cu... conștiința împăcată.

Vrăjitoarea

Abdel Azis ben Mahomet decisă să se însoare. Nici'o piedică nu se opunea acestui plan, afară doar de amanta lui, pensionara unei case de petrecere din Tunis. Dar asta nu avea nicio importanță...

În ziua în care Abdel a pășit pragul căsniciei sancționate de legea musulmană, fosta lui amantă l'a blestemat și a strâpuns cu acul inima uni bivol, pe care și-a procurat-o dela un măcelar.

Din clipa asta, arabul simți că e vrăjit Piaza rea il urmărea pretutindeni și-l împiedeca să se apropie de tânăra-i nevastă.

Cum să scape de puterea acestor farmece necurate?

Simplu. Și-a cumpărat un revolver și a împușcat-o pe „vrăjitoarea”

La proces a declarat:

— M'a fermecat. Nu-mi mai rămasse altceva de făcut decât să ucid....

Vă interesează, desigur, dacă s'a scăpat de vraja Victimei? — Mister.

FEDIA

Cărți și Reviste

A apărut în editura „Cultura Românească” un nou roman de d. V. Barnoschi, „Ahilleian NUDIST-Palace”, căruia i se prevede un succes tot atât de mare ca și „Neamului Cotofănesc”.

Ai văzut Adesgo Lux ?

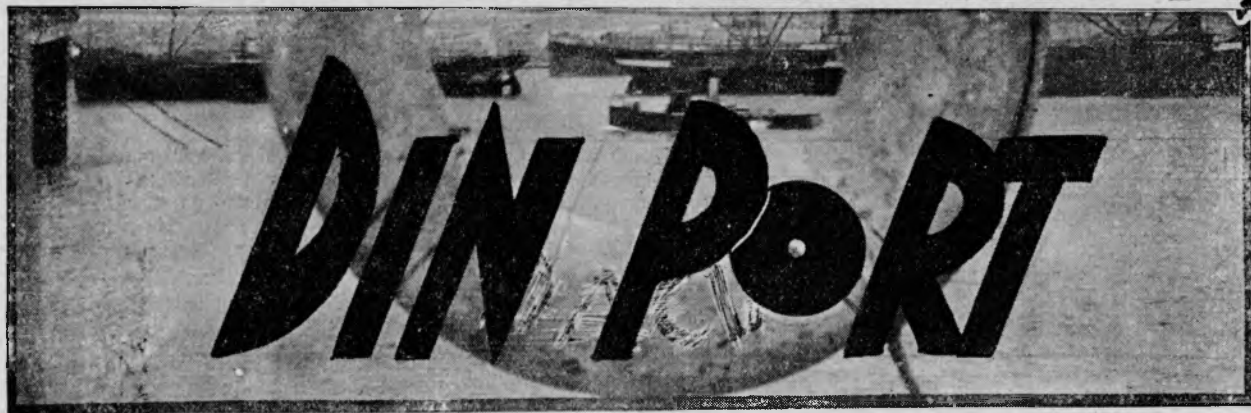
Finețea țesăturii scoate piciorul în evidență, îl înfrumusețează și desenează admirabil forma.

ADESGO CIORAPUL DOAMNEI ELEGANTE!

Adesgo Lux

PRINTRE CONTRABANDISTI

... Dar în definitiv ce caut în taverna asta fumurie, izolată? E singura din portul Constanța, duhând a iuft și saramură? Sau cele 19 litere mari albe, așternute pe ferestruicele de-afară, „Cafeneaua marinarilor”, vestesc un anume pitoresc, interesant prin el însuși? Iată-mă de două ceasuri așezat la măsuța soioasă așteptând un scinn, un indiciu, peste literatura bărbilor pescărești; peste biliardul unde partida de carambolaj mobilizase un sfert din mușterii; peste ușa ce slobozia din când în când un individ cu manta și bonetă de mușama; peste interiorul ăsta la urma urmei monoton, refugiul hamalilor și golanilor răsbiți de frig. Da, așteptam un semn. Căci ajunseseam aci, — penultima etapă, în drumul unei urmăriri, — linie ondulată de obstacole, lebutând cu ultimul vapor sosit, cu o descindere pe bord, cu un anume colet dispărut misterios, semnalat în camera unei artiste de varietate, poposit o vreme în dugheana unui droghist, ca apoi să se facă nevăzut, tocmai când poliția era sigură că pune capăt voiajului săcăitor.

Coletul, la rândul său, avea istoria și prologul lui dramatic. „De câțeva vreme, se semnalează poliției constănțene cazuri ciudate. Prin luna Decembrie, înainte de Crăciun, gardul public Tănase Ion a găsit pe strada Jupiter, o uliță dosnică a cartierului lucrătorilor, o mică copilă căzută în nesimțire, cu ochii injectați și trupul rigid. Transportată la spital, după atente îngrijiri și s'a dovedit că este vorba de o intoxicație gravă cu stupefiante. Fata în vârstă numai de 15 ani, Sofia Martiniu, a refuzat la început să mărturisească ce toxic a folosit pentru otrăvire, căci se credea într'o încercare de sinucidere cu simptome ciudate. Ceiace s'a putut dovedi a fost numai faptul că Sofia Martiniu era fiica unui gospodar din localitate, dispărută de 15 zile de la domiciliul părinților. A fost răpită pe stradă de doi indivizi necunoscuți și sechestrată într'o casă, asupra căreia victima nu a putut da nici o lămurire, decât că patroana era o ființă uscățivă ce răspundea la numele de Alexandrina.

Tot din gura victimei s'a aflat că în fiecare seară, fata era silită să fumeze trei-patru țigărete cu gust ciudată, după care cădea într'o stare de obșcoasă generală. Cum a ajuns s-

poi pe trotuarul străzii Jupiter nu și-a putut aminti. Fumase în ajun 8—10 țigărete cu gust dulceag.

Investigațiile poliției pentru descoperirea casei cu pricina sau a patroanei ei, au rămas infructuoase, știindu-se însă precis că este vorba de o organizație de proxeneți și un cuib de traficanți de stupefiante.

Afacerea aceasta era aproape dată uitării, când după o lună de zile se ivește un caz aproape similar. O „artistă” are într'o noapte o sincopă. Pe când se legăna la brațul unui marinar ce venise să petreacă într'un local de noapte dela periferie, se prăbuși pe podea, nemișcată. — Știu eu ce are, făcu o altă fată. Iar a fumat din drăcia aiă a armeanului!

Transportată la spital, unde s'au constatat aceleași simptome ca la Sofia Martiniu, dovedindu-se că este vorba de o gravă intoxicație cu hașiș. După câteva zile de îngrijiri, pacienta a părăsit spitalul, refuzând categoric să mărturisească de unde își procura stupefiantele”.

PRELUDIU

Memorizasesem acest pasaj din tr'un raport cu pretenții literare. Afacerea îmi aminti una similară petrecută cu un an în urmă într'un port dunărean, celebru pentru incendiile sale, și care dovedea o subtilă relație între toate cazurile descoperite. Descinsesem la Galați, într'o epocă sguduită de întâmplări care mai de care mai senzaționale.

Raziile se făceau în fiecare noapte. Epidemia de crime și jafuri, băgase panică în populație; după ora 10, cetățenii nu se aventurau pe stradă, decât în cazuri de forță majoră (medic sau moașă) și două săptămâni orășul trăise baricadat, sub garduri și zăbrele, ca în timp de asediu.

Cel mai infim eveniment, cea mai anemică întâmplare, căpăta imediat proporții radiofonice.

Prefectura de poliție își spetise personalul, în razzii și anchete, telefoanele sbârâneau toată ziua, ca la bursă în momentele de panică.

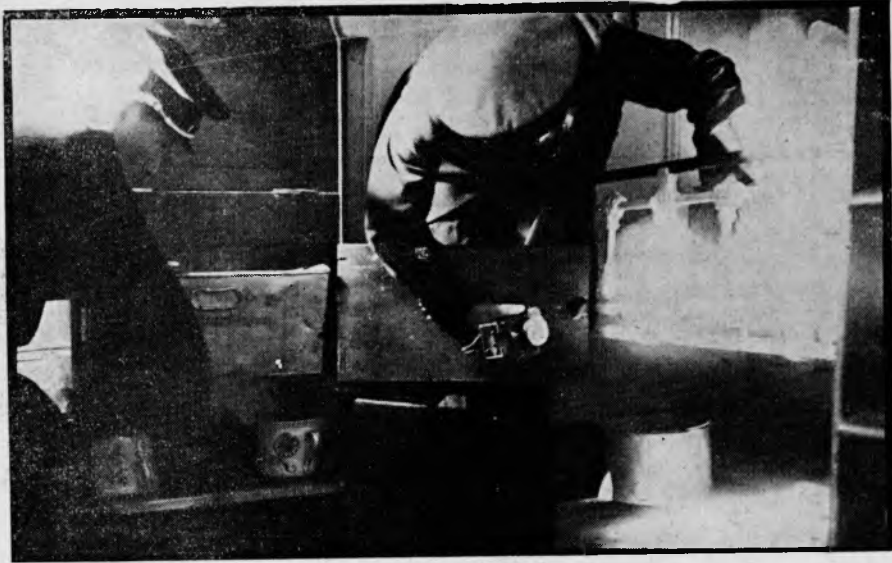
Pe străzile laterale, dela 6 seara, în fața porților potcovite cu lacăte și zăvoare de cetate, se puteau auzi dialoguri caracteristice. Boc! Boc!

— Cine?

— Eu. Iie.

Percheziția unui suspect.

mag, sau o mână în buzunar, erau atâtea motive de alarmă.

În astfel de împrejurări, grație bunăvoinței prefectului am luat parte, într-o noapte, la o razzie.

S'au bătut toate mahalalele din Bădălan, s'au sondat toate casele și tavernele rău famate, pe un întuneric indiscripțibil și o ploaie ghețoasă, care-ți sleia măduva.

Nimic serios. Doar două duzini de haimanale, găsite umblând fără rost, dormind pe sub ganguri sau binale și trimise, sub cortă, la triare.

Aproape de miezul nopții, rupți de oboseală și murați de ploaie am coborât în port.

Razzia propriu zisă se terminase. Intrau în funcțiune „posturile fixe”.

Am intrat într-o ceainărie.

Agentul rămase afară.

În port liniște. Beznă.

Fluviul nu se distingea, decât ca o șosea neagră și incheagă de noapte. Doar zvonul ploaiei și, în răstimpuri dese, șuiera vântului.

Departa în celălalt mal, lumina tremurătoare a unui felinar la prora vre'unui șlep.

Cafeneaua? O baracă de scânduri, acoperită cu pânză gudonată, izolată în noroi, invizibilă. Înăuntru o semiobscuritate fectă, pe care zadarnic căuta s'o alunge lampa ruginită de pe lângă o lampă de azil de noapte, cu abatjour de tinichea, plată, cu sunt pălăriile mexicane. Plafonul căptușit cu pânză de cort, e afumat și peticit, ca o simplă haină.

Am cerut un ceai.

Nici un client, afară de un lipovan bătrân, care dormita cu capul pe biliard.

Patronul, un grec slab și nervos, cu o mustață rară, mânca de molii, era taciturn. Se refuza conversației, cu o proastă poziție, pe care n'o ascundea și care — am aflat-o mai târziu — nu era străină de vizita mea inopinată.

Am băut ceaiul, un fel de licoare, mirosind a cazan, a zeamă de rufe și, vag, a varză.

Liniște.

Vroiam să plec.

Dar deodată ușa se deschise, și-și făcu apariția, un ins bătrân, cu o căciulă pe ochi. Se apropiă de lipovanul adormit pe biliard și începu să-l scuture. Acesta se trezi mormăind. Nou sositul șopti ceva cu întărâtare, pe rusește, apoi dispăru.

Lipovanul mă privi o clipă cu interes și bănuială apoi se propie de ferestruica aburită, o șterse cu palma și se uită afară.

Patronul care-l urmărea cu coada ochiului, îl strigă și angajă cu dânsul o conversație, în aparență calmă și fără mare interes.

Lipovanul ceru un ceai și-și aprinse luleaua. o lulea mică neagră, ca un ibric.

Ușa se deschise din nou.

În omul cu șapcă și ochiul drept bandajat cu tafta neagră (pentru circumstanță), recunoscu pe agentul de afară. Se prăvăli făcu că nu mă știe. Se așeză la masă, ceru o cafeluță și, prăvălind de absența patronului și o clipă de distracție a lipovanului îmi făcu un semn cu mâna. Am înțeles. Mă chema afară.

Plătii, mă interesai de oră, schimbai câteva vorbe indiferent cu patronul și deschisei ușa.

Ploaia se întelișe. Un vânt brutal îmi schingiuia obrazul, gura și se încliau în noroiul gros, ca o muscă pe o hârtie cu sașă. Nu vedeam nimic. Felinarul șlepuului era stins.

Peste puțin timp mă pomenii cu agentul.

— Hai „să vezi” cum se prind contrabandiștii. Lipovanul e ai lor, și grecul. Vino cu mine.

Ne-am apropiat de mal, adăpostindu-ne sub o stivă de scânduri. Nu trecu mult și se auzi clipocitul în noroi, a unor pași.

— Trebuie să fie lipovanul, — șopti agentul.

Pașii plescăiră câteva secunde, apoi încetară. Și deodată se sună de pe malul opus, un fluierat, la care răspunse imediat, din apropiere.

— Se pregătesc de plecare.

Fazele unei percheziții pe vapor.
Dreapta: „Cafeneaua marinarilor”.

— Stai să mă uit prin crăpătură.

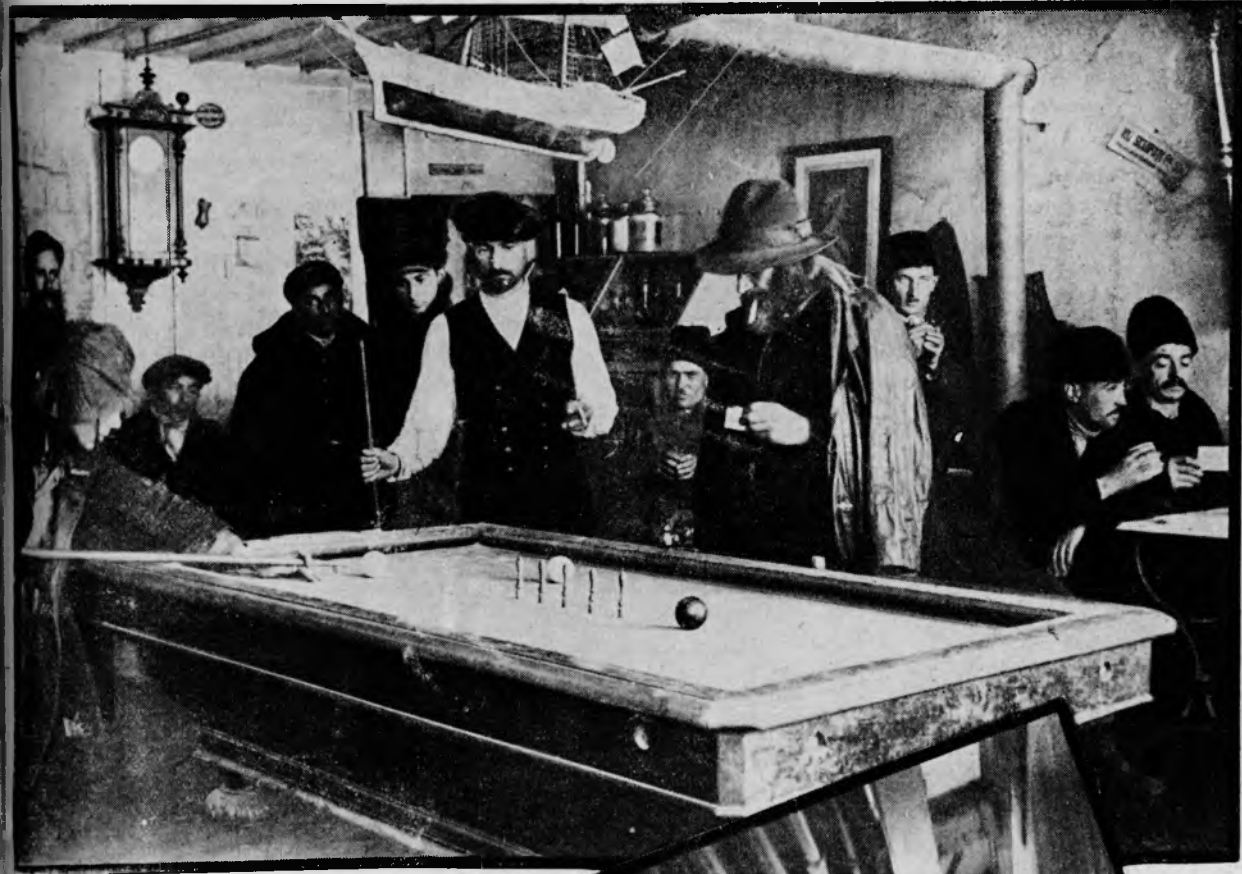
Sau:

— Poștarul!

— Nu deschid. Nu-i bărbatul meu acasă.

Aruncă peste poartă, sau vino mâine!

Intrase frica în populație. O privire alta decât naturală, o șapcă rusească, un cio-

Partida de „carambolaj”. La mijloc: culoarul unui vapor. Jos: scenă într-o tavernă din port.

Linște.
Prin ploaia care continua să tamburineze Dunărea, nu se deosebia nici un sgomot suspect. Zadarnic, holbam ochii, până la lacrimi; nu se vedea nimic.
Trecură câteva bune minute, când mă pomenii apucat de braț. Agentul îmi șopti tainic:

— Se apropie:
Urechea lui exersată, prinsese svonul lichid al vâslelor, plescăitul surd al undelor, despicate de barcă.

Am fost cuprins, nu știu de ce, de o ciudată emoție. Simțeam alături, că tovarășul meu, își scotea din teacă, chiar în buzunar, (ca să nu se ude), revolverul.

Și mai trecură câteva lungi minute.

Încet, imperceptibil, un nou șuerat și brusc, la o mică distanță de mal, în beznă, se putea distinge, forma mobilă a unui corp lungăreț, care aluneca prudent.

Ultima vâslă. Vântul aduse svonuri de glasuri. Barca trase la mal.

Eșirăm din ascunzătoare. În mai puțin de o clipă, doi contrabandiști printre cari lipovanul, se făcură nevăzuți. În barca plină de pește, drept captură, un băețuș.

Când agentul, neștiind cu „ce vârstă” are aface, îi puse mâna în guler, băețușul, printr-o bruscă sucire, i-o mușcă până la sânge. Și profitând de surpriză, se aruncă în apă. L'am auzit un timp, înotând cu furie.

Dimineața însă, prada banală, se revelă senzatională. Sub grămada de pește, s'a găsit o cutie de tinichea, îngrijit ambalată. Care nu fu mirarea polițiștilor, când deschizând-o, dădură înăuntru peste o cantitate impresionantă de cocaină și hașiș.

ARESTAREA

Eram în fața unei organizații de traficanți ce operau în toate porturile? Întrebarea asta și-o puse și chestorul constănțean Leon Panaitescu. După cele două cazuri pomenite mai sus, comisarul Victor Gornac și agentul Gheorghită Mihai, au fost însărcinați cu descoperirea traficantilor. Cercetări anevoioase: percheziții pe vapor, descinderi în locuri rău famate, filări de indivizi suspecti. Munca celor doi polițiști a fost încununată de succes. „Artista” pusă în

urmărire a fost văzută intrând de câteva ori la bărbierul Harie Kazangian din bulevardul Independenței 68, unde nu se face nici manicură și nici nu se coafează dame. Acest amănunt a dus la convingerea că bărbierul Kazangian ar fi acela care trafica hașișul, alt rost neavând vizitele dese ale mai multor prostituate hașișomane inveterate.

A doua zi comisarul Gornac și agentul Gheorghită îmbrăcați femeiește se prezintă la frizeria lui Kazangian, și spunând că sunt „trimise” și recomandate de alte fete, au venit și ele să-și procure hașiș. Convins că are în fața sa cliențe *cinstite*, bărbierul Kazangian n'a stat la îndoială. Dând la o parte o oglindă, a scos dintr-o gaură făcută special în perete un ghemotoc de hârtie conținând o bucăciță de pastă gălbuie-cafenie și compactă, tare ca și muștarul uscat. Pentru această porție de hașiș (85 grame) bărbierul a cerut 600 lei. Pe când explica *modul de întrebuințare*, comisarul Gornac îi smulge hașișul din mână, își scoase din cap pălăria și peruca, spre surprinderea negustorului și strigă:

— Harie Kazangian, ești arestat!

Profitând de zăpăceala lui comisarul a putut afla că bărbierul își procură hașișul dela coreligionarul său *Jervant Dadulian* croitor, în strada Mihai Viteazul 27, unde pornese toți trei. Văzându-se descoperit, Dadulian mărturisește că hașișul îi era procurat de către un marinar arab, de pe vaporul englez „General Church”.

Percheziția domiciliară făcută în atelierul și la domiciliul croitorului Dadulian, n'a dat nici un rezultat pozitiv, dar ucenicul său Mezrop Bedrosian a declarat că numai în cursul acelei săptămâni stăpânul său cumpărase dela numitul marinar o cantitate de 3500 grame hașiș, pe care le-a vândut la diferite prostituate. Cu aceste dovezi Jervant Dadulian și Harie Kazangian, au fost deferiți micului parchet de pe lângă tribunalul Constanța, care i-a condamnat. Jervant Dadulian la 3 luni închisoare și Harie Kazangian la o lună.

Concomitent cu cercetarea acestor traficanți, investigațiile poliției s'au extins și asupra afacerii cu fata Sofia Martiniu, descoperindu-se că ea fusese ademenită de un individ care a predat-o prozentei Alexandrina Nicolopol care a speculat-o împotriva voinței ei,

„Cafeneaua marinarilor”. Fusesem informat că în acea noapte comisarul Gornac va opera o descindere, aci. Intr'adevăr pe la vreo 11, polițiștii și-au făcut apariția. Emoție. Mărturisesc am fost decepționat. După o jumătate de oră de cercetări și interogări, am căpătat

Traficanții Kazangian și Gervant Dadulian.

dându-i să fumeze hașiș. Ultima doză de hașiș a fost însă prea puternică și fata căzând în comă, a fost aruncată în stradă, lângă un maidan de pe str. Jupiter. Cercetările au mai dovedit că Alexandrina Nicolopol își procura hașișul dela femeia Maria Olteanu care și ea, la rândul ei îl cumpăra dela marinarul Ali Sucri de pe vaporul „General Church”, acelaș care era și furnisorul lui Dadulian.

* * *

Și iată pricina aflării mele la

FOX

convingerea că marinarii și pescarii obiceiuiți ai acestui local destul de original la înfățișare sunt de bună seamă oameni de treabă.

Ali Sucri de pe vaporul „General Church” n'a fost găsit. Au fost dibuiți însă alții, o sumă de indivizi ce și-au făcut o sinistră specialitate din comerțul cu fumul ucigător. Umbra lor se proiectează și în Capitală...

LAIT INNOXA

Conservă tinerețea și frăgezimea tenului Dv. Produs original francez

Expoziția Colonială Internațională

va avea loc la Paris între Mai-Septembrie a. c.

„SOCIEATEA TURISTICĂ

pentru funcționari și intelectuali” organizează pentru această mare manifestare pentru a da fiecărui posibilitatea de a profita de concediul său cinci excursiuni la Paris în timpul verii, cu începere din Mai și până în Septembrie, cu plecarea în fiecare lună.

Durata fiecărei excursiuni este de trei săptămâni.

Se vor vizita și orașele: Budapesta, Viena, Paris 10 zile, Versailles, Barbizon, Fontainebleau, Lausanne, Montraux, Lacul Geneva, Milano. VeVneția. Vagon special de

turism cu paturi și cu un însoțitor în tot timpul parcursului. În toate orașele vizitățile se vor face cu automobile. Hoteluri de absolut primul rang, cu pensiune completă. În timpul călătoriei mesele se vor lua în vagon-restaurant. În prețul de participare sunt cuprinse toate cheltuielile dela București până la București.

Prețurile de participare:
Lei 25.000 cu hotelurile de primul rang.

Lei 22.000 cu hotelurile de rangul al 2-lea.

PRIMA PLECARE LA 6 MAI
Cereți prospecte la Secr. d. ing. E. Erdés, București III, Calea Victoriei, 168.

IN FRANȚA ESTE EN VOGUE :

Cea mai perfecționată lamă de ras
Cereți de probă o lamă gratuită dela :

Concesionar p. România Narcisse H. Balthazar, București I, Str. Selari 7

MISTERUL DIN NOTTINGHAM

Don-Juanul Angliei contemporane, numitul Rouse, a fost asasin, sau victima unei erori judiciare?

Incepând din noaptea de 6 Noembrie 1930, când jandarmii din Nottingham, orașel din apropierea Londrei, au găsit pe șosea un automobil în flăcări iar în automobil trupul carbonizat al unui om, opinia publică engleză — și chiar opinia publică mondială s'a împărțit în două.

videntă — că Rouse murise în accidentul de pe șoseaua Nottingham, din cauza unei explozii.

Tocmai când lucrurile se limpeziseră interveni un fapt de natură să complice extraordinar toată afacerea și să pasioneze nu numai pe detectivii londonezi, dar întreaga opinie publică.

un călător care pierduse trenul și vroia să meargă spre Nottingham l-a rugat să-l ia cu el în mașină. Pe drum necunoscutul a vrut să-și aprindă o țigară. Flacăra brichetei a turburat o clipă vederea lui Rouse, care pierzând conducerea mașinei a răsturnat-o în șanț. Rezervorul de benzină a explodat. Rouse a reușit să scape neatins, și a fugit înspăimântat. De frică să nu fie arestat, s'a ascuns și n'a dat pe acasă decât de două ori.

Dar lucrurile ce complicară mai mult. Rouse, în declarațiile lui făcuse numeroase contraiziceri. Apoi, o mărturie anterioară a unui prieten, căruia Rouse și spusese că vrea, cu orice preț să înceapă o viață nouă dădea de bănuț că eroul dramei ar fi vrut să treacă drept mort. Așa dar, misterul acesta creștea din zi în zi.

În plus, poliția a primit scrisori dela un mare număr de femei, revoltate la știrea că Rouse este căsătorit. Șase femei se credeau să fie soțiile legitime ale lui și vechi. Helen Campbell avea un copil cu Rouse. Dactilografa Tucker îi era amantă de trei ani. Sora de caritate Ivy Jenkins era soția legitimă și convinsă a lui Rouse, de un an. Atâtea alte doamne și domnișoare s'au plâns, apoi, că Rouse, un Don Juan englez le dăruise inima și le câștigase încrederea, aranjând lucrurile de așa fel încât să pară pretutindeni fidel și foarte prevenitor.

În cele din urmă, detectivii au ajuns la convingerea că, doritor să-și piardă urma de frica unei condamnări, Rouse a comis o crimă îngrozitoare.

Pe când trecea cu automobilul

spre Nottingham, a întâlnit un tânăr mergând în acelaș sens. Foarte gentil, Rouse s'a oferit să-l ia în mașină.

După ce au străbătut împreună câțiva chilometri, Rouse a oprit mașina, pretextând o pană, și a coborît. Tânărul a rămas în automobil. Don Juanul misterios a stropit mașina cu benzină și i-a dat foc. Nenorocitul dinăuntru a ars complet.

Crezând că astfel i s'a pierdut urma, Rouse plănuise să treacă în Franța cu soția lui adevărată, pentru a începe acolo viața nouă.

A fost prins însă, și adus în fața justiției, care, sprijinindu-se pe mărturiile depuse de alții și pe contraizicerile lui Rouse, l-a condamnat la moarte.

Soția lui a încercat totul ca să-l scape. A angajat avocații cei mai buni, a deslănțuit campanie în presă. Procesul s'a judecat din nou. Toată Anglia aștepta cu încordare sentința. Ziarele pregătiseră ediții speciale.

Dar după toate pledoariile apărării, când tribunalul părea convins și el că are în față un nevinovat, procurorul a dat replica:

...un om care a înșelat atâtea femei, care a insultat iubirea și familia, poate fi autorul oricărei crime, oricât de odioase...

Sentința s'a rostit: moartea. În ziua de 10 Martie, Rouse a fost executat. Moartea lui, departe de a închide dosarul unei mari afaceri criminaliste, a deschis însă dosarul unei probabile erori judiciare.

Misterul din Nottingham, pecelluit prin ghilotinarea eroului principal, va continua să pasioneze, probabil fără să se ajungă vreodată la stabilirea adevărului... — G. —

Rouse... în mijlocul nevestelor sale.

Deoparte erau cei convinși că este vorba de un simplu accident cu urmări nenorocite, de cealaltă amatori de mister, care bănuiau că lucrurile nu s'au petrecut prea simplu și că incendierea automobilului fusese precedată de o serie de fapte încă nelimpzite.

Intr'adevăr, deși elementele dramei erau în fața tuturor iar poliția londoneză — cu flerul ei celebru — restabilise imediat circumstanțele accidentului, se iviseră unele amănunte cu desăvârșire uimitoare.

Din cauza flăcărilor, care cuprinsese, într'un mod straniu, tot automobilul, orice semn sau număr dispăruse. Identitatea mașinei nu se putea stabili, după cum, cu atât mai greu s'ar fi putut preciza cine a fost individul carbonizat. Pentru lămurirea acestor prime elemente, poliția a făcut apel la ziare.

După câteva zile, o doamnă din Londra s'a prezentat la poliție și a reclamat că soțul ei, numitul Arthur Rouse, de profesiune comerciant, a plecat spre Nottingham, unde avea de încasat unele creanțe, tocmai în ziua când s'a găsit mașina incendiată. De atunci, Rouse nu s'a mai întors acasă.

După semnamentele date de d-na Rouse și după o insignă, schițată de dânsa din memorie și din care o parte fusese găsită în mașina incendiată, poliția a ajuns la concluzia — pentru moment e-

Anume, după câteva zile dela așa zisa identificare a cadavrului din automobil, un funcționar polițienesc se prezintă la d-na Rouse, pentru a-i cere unele amănunte fără importanță.

Un băiețuș, de vreo șase ani, copilul mortului, auzind de ce era vorba, interveni deodată în conversație:

— D-ta spui că a murit tata?

— Da, micule, într'un accident de automobil, acum zece zile, răsunse funcționarul, mângâind o brazul băiatului.

— Nu se poate, isbucni acesta. Tata a fost eri acasă, aici. A vorbit cu mine și m'a sărutat...

Cu toate protestările d-nei Rouse, funcționarul raportă totul șefilor săi.

Ancheta reluată, cu toată seriozitatea stabili că Rouse fusese în zilele de 7 și 8 Noembrie, adică îndată după accidentul... său în localitatea Wales și în zilele de 9 și 10 Noembrie la Londra. Așa dar, în automobilul incendiat nu fusese comerciantul Arthur Rouse, ci altul. Poliția se opri, un timp, asupra unui oarecare Waite, dușman al lui Rouse, dispărut și el de-acasă. Dar peste câteva zile, Waite trimise un bilețel în care scria: „Nu sunt mort, dar am motivele mele să nu ies la iveală”.

Cercetările poliției se dublă. După multe peripeții, Rouse fu arestat. În fața judeului instructor el declară că în noaptea accidentului

Les Parfums de Nury PARIS

NARCISSÉ BLEU

EAU DE COLOGNE
LOTIONS
EXTRAIT PARFUM
POUDRES
ROUGE DE BUZE
INALTERABIL, NU EȘI NICI DUPĂ
MANCARE ORI TRANSPIRAȚII

CONCESIONAR
NARCISSÉ H. BALTHAZAR
STR. SELARI 7 • BUCUREȘTI

DRAMA

IARNA aceasta ce și-a prelungit capricioasa agonie și după Aprilie, iarna aceasta totuși blajină și-a permis în unele regiuni ferocități impresionante. Ecoul lor a ajuns și în coloanele gazetelor, concentrate, reduse la strigătul din urmă. Omul a trebuit să cedeze, să se prăbușească. Cine să povestească drama viscolului? Cine a lupilor?

Colaboratorul nostru din Constanța, d. Duplojen, ne trimite faptele de mai jos, încă actuale într'un anotimp ce nu ne-a părăsit încă definitiv. Dar mai presus de cât aceste sguuitoare întâmplări atragem atenția cititorilor asupra fotografiilor ce le însoțesc. Sunt documente unice și senzaționale, drama iernei prinsă în obiectivul aparatului fotografic. Rămășițele lugubre ale lăutarilor, mâncați de lupi, ospățul solitar al fiarei flămânde, și celelalte scene luate după o ingenioasă pregătire și un curaj rar din partea amatorului, vorbesc mai amplu și mai evocator, decât tot ce ne-a dat literatura în materie de aventură hibernală.

* * *

După o toamnă târzie cu salcâmii înfloriți pentru a doua oară, Dobrogea și întreg Bărăganul au fost năpăstuite de un viscol cumplit, cum de mult nu s'a mai pomenit pe aceste meleaguri. Urgia de nea și de crivăț a început în noaptea de 19 Ianuarie — în noaptea Bobotezei după vechiul călindar. Cu intermitență, când mai vârtos, când mai domol, vremea aceasta a ținut până în a doua săptămână a „babelor”, până la mijlocul lui Mart.

Cu melopeia lui sinistră crivățul a întovărășit căderea belșugului de omăt, scoțând sunete tânguioase din harpele eoliene ale căror coarde, frânte pe alocuri, rămăseseră în parte aninate între stâlpii de telegraf, dintre cari o sumedenie erau căzuți la pământ de prea multă încordare.

Pe așa vremuri haitele de lupi flămânzi nu puteau lipsi și au cutreerat săptămâni întregi câmpul și dru-

murile înghețate, chiar și după țâsnirea ghiocelor de sub pătura de gheață pufoasă. Pe drumuri de zăpadă erau stăpâni doar lupii și rarii drumeți cu fața obrocită de viscol au dat ochii cu ei.

Aceste întâlniri între om și fiară ne-au prilejuit înregistrarea multor drame petrecute pe întinsul pustiuului de omăt și în rândurile ce succed, relatarea câtorva întâmplări de acest fel, vor da cititorilor noștri o imagine cât mai apropiată despre aceste sinistre întâmplări.

MIRACOLUL DELA COBADIN

La Cobadin, un sat pierdut în pusta dobrogeană, trăește tânărul hoga Husat Regep, care având o catedră la școala primară din cătunul Ebeichioi, mergea acolo regulat, odată pe săptămână, ca să-și țină cursul. A venit viscolul năprasnic, ce-iaze nu a împiedecat pe conștiinciosul dascăl de a o lua la drum spre Ebeichioi.

Dibla, gheata, pălăria de pai, și câteva boarfe; tot ce a rămas din cei doi lăutari.

Cluj / Central University Library Cluj

Știa turcul că s'ar putea să întâlnească lupi pe drum și de s'a înarmat cu un pistol cu care a tras câteva focuri când fusese cat de o haită de lupi, la o mică depărtare de Cobadin. Mai cu mai cu pistolul, a scăpat hoga de lupi, dar după o mică bucată drum surprinde trei fiare ce se ospătau din resturile unui cadavru șanțul șoselei. Și de scârbă și de spaimă a luat-o hoga la goană, doar nu l'or zări lupii. Dar fiarele cu mirosul lor fin s'au luat după A tras hoga un foc, a mai tras un al doilea când a constatat cu groază că nu mai avea cartușe.

Lupii care se depărtaseră puțin la bubuiturile armei, s'au apropiat acum din nou și hoga Husat Regep își dă seama că nu mai este dejde de scăpare. Și-a adus atunci aminte că în Coran sunt psalmi versete cari au darul să te scape de pericol atunci când te îngâmbi, ingenuchiat deci pe covorul de zăpadă. Și-a întors fața spre un punct fix la orizont, acolo unde trebuie să fie Mecca, a pus mâinile la cer și cu glas tânguios a început să se închine. La auzul glasului tânguios bocitor al hoga, lupii s'au oprit în loc și au stat astfel pironiți ochii asupra victimei lor care cânta, cânta de zor și de spaimă cu țipi clănțănind de groază.

Nu-și mai amintește hoga cât a stat astfel ingenuchiat și timp a cântat căci minutele treceau greu de tot în timp ce o sudă rece îl cuprinsese simțind aproape, în fața lui, respirația fiarelor în așteptarea unui ospăț cu carne vie se lingeau mereu pe bot.

Dar deodată, — ne povestește pășitul — ca prin farmec se duce un miracol, — „miracolul lupilor”, — cari după o îndelungă așteptare, părăsesc pe ciudatul cântăreț și se inapoiază la resturile dăvrului lăsat în șanț. Bietului hoga nu-i venea să creadă. Când a zut că lupii nu se mai văd a închinat un imn de slavă Profetului, l-a ocrotit și l-a scăpat. A luat-o apoi la goană și a ajuns la Ebeichioi sfârșit de spaimă și oboseală.

CONCERTUL MORȚII

O altă dramă, mai impresionantă ca cea dintâi s'a petrecut

IERNII

nimerește în cap și ucide fiara în timp ce preotul strângea hățurile în mâini.

Bucuroși că au scăpat de lupi primarul are o idee. Să ia hoitul lupului cu ei ca să-l arate în sat. Coboară dar din sanie, apucă lupul de picioare și neputându-l ridica cheamă pe popă să-i ajute. Când să pună hoitul în sanie, caii se sperie și o iau la fugă, târând sania după ei și lăsând drumeții în câmp. Au fugit ei după sanie, dar nu au mai putut-o ajunge, iar ceilalți lupi rămași pe urmă, au fost de grabă lângă ei.

Ce s'a întâmplat apoi, ne închipuim, căci ei nu s'au mai înapoiat în sat, unde caii au adus sania goală cu arma doar în ea.

* * *

Și dramele acestea nu sunt izolate. Lupul e pentru meleagurile noastre, ceiașacul e pentru întinsul pustietăților. Neprimejdioasă singură — fiara e îndrăzneță în haită. Pândește accidentul, slăbiciunea, pentru a se repezi. Vai de călătorul aproape degerat, vai de pelerinul sfârșit de oboseală. Fiarele îi dau târcoale, îl miroașe. Apoi, brusc, zecile de guri se reped și carnea nenorocitului e sfâșiată, oasele curățate. Agonia apare încet, în chinuitoare suferință, până când moartea își dă binecuvântarea.

Foarte rar se întâmplă — ca asemenea drame să poată fi fotografiate. Sunt vânători cari urmăresc o viață întreagă asemenea clișee. Inscenarea e ușor controlabilă. Și apoi când haita de lupi se apropie, nu se poate pretinde fotografului să se gândească mai mult la obiectiv decât la viață.

Clișeele noastre, din acest punct de vedere, sunt documente fotografice rarissime.

Ospățul fiarei. Jos: cadavrul unui degerat, descoperit de lupul solitar.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

prilejul aceluiaș viscol. Doi lăutari, doi țigani cari în viața lor de muzicanți nomazi mergeau pe jos dela un sat la altul, au fost surprinși de lupi pe câmp și-au fost sfâșiati. După puțin timp a trecut pe acolo automobilul prefectului județului Caliacra, care n'a mai găsit pe zăpada însângerată decât un bocanc, fășii de haine zdrențuite, câteva ciolane, o vioară și resturile unui țambal.

În legătură cu acest fapt mi-amintesc că acum câțiva ani alți doi lăutari au fost surprinși de viscol și s'au adăpostit într'un bordei din câmp. Hăzoși cum sunt țiganii, ca să se încălzească ei au început să-i tragă din vioară, de cum au intrat în bordei. La un scurt interval, atrași de muzică, doi lupi au intrat și ei în bordei, stând și ascultând, din amurgit și până a doua zi dimineață, acest concert al morții, care continua de frica fiarelor deși viscolul se potolise. Tre-când pe acolo două căruțe sătești și părându-li-se drumeților curios acest zaiafet în mijlocul câmpului de zăpadă, s'au apropiat. Dar au rămas o clipă înmărmuriți... Fără să-și piardă cumpătul, sătenii au luat pe lupi la goană, iar pe bieții țigani i-au suit în căruță și i-au adus la Călărași. Unul dintre lăutari îi trăgea însă mereu din arcuș și a fost nevoie să fie internat într'un ospiciu unde poate și astăzi încă, îngână din vioară acelaș repertoriu, acelaș concert al morții din noaptea cea grozavă. Scăpase bietul om cu viața, dar își pierduse mințile.

* * *

Pe acelaș viscol și aceleași drumuri troenite de zăpadă, în amurgul unei după amiezi cu orizontul însângerat de ultimele raze ale soarelui de iarnă, au mai căzut victime un popă și un primar dintr'un sat pierdut prin vâlcelele provinciei transdanubiene. Se înapoiă cu sania dela o nuntă, dintr'un sat vecin și pe drum le-au eșit lupii înainte.

Primarul, ca orice gospodar cu chibzuială și prevedere, luase cu el o armă de vânătoare și când le-a eșit în cale lupii, i-a gonit cu câteva focuri. Dar unul mai îndrăzneț ce-o luase la fugă pe câmp, paralel cu sania lor, se întoarce de-o dată și se repede spre caii cari cabrează, nechează și se ridică în două picioare. Un glonț bine țintit

Zoltan

REGELE VAGABONZILOR

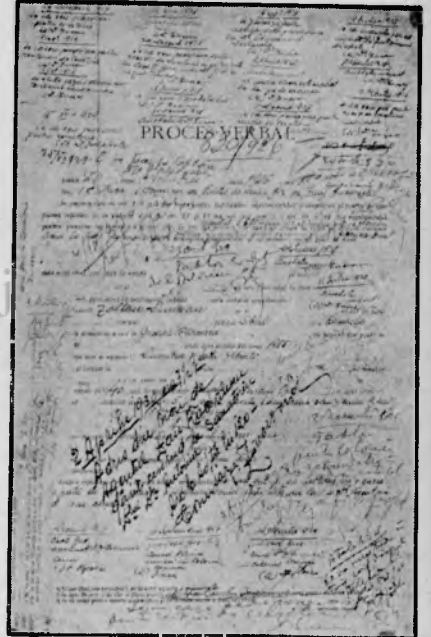
indcă tronul lui se înălța pe tentaculele ei...

Și totuși Zoltan, cinicul primitivității, era părintele unei familii... O soție legitimă și șapte copii adăpostiți clae peste grămadă în sinistrul amestec de patimi.

Pe acest Zoltan îl uitasem—când într-o seară l'am regăsit ascuns după un colț de stradă pândind trecătorii grăbiți de vântul sfârșitului de iarnă...

Așa dar era liber. Popasul dintre coloniile de muncă și-l făcea tot în flagrant delict. A cerși și a pune și pe alții să cerșească — era pentru Zoltan rațiunea existenței.

Cum unii fură fără să se folosească prea mult de rodul hoției, cum alții ucid din deprindere și

Cine-și mai aduce aminte de Zoltan Dumitru, faimosul stăpân al cerșetorilor din București, Regele Mizerabililor, după bănușile unora schiloditor de copii furati pentru a le exploata infirmitatea; — omul înărăvit în ticăloșie, răzvrătit împotriva tuturor, înrăit de alcool și pervertit de prigoana societății.

Zoltan Dumitru, fostul geambaș de cai pe la Sibiu, misteriosul proprietar al cocioabei cerșetorilor din marginea groapei Floreasca, templul celor fără de soartă, de unde se împrăștiă armata infirmilor și pseudo-infirmitilor, copii cu fluierul piciorului uscat și răsucit, bătrâni cocârjați de povara anilor și dospți în murdăria îngrămădită dela naștere, femei pline de hube puroioase. Zoltan, care cutreera coloniile de muncă așa cum criminalii pierduți în contabilitatea păcatelor, colindă ocele în neisprăvita osândă a vieții.

Zoltan Dumitru, posesorul celui mai formidabil cazier al triajului vagabonzilor din București — omul veșnic înghesuit de cei puși să oprească întinderea mâinei pe stradă pentru ca să lase liberă pomana cealaltă cu timbru fiscal, numere de registratură și asigurarea celei mai depline considerațiuni...

Zoltan, starostele mizeriei, a cărui căutătură piezișă, îmbrumată de permanenta beție, nu se înduoșă în fața nici unei suferințe fi-

cum neamul vițioșilor se desfată în apucături imbecile și perverse — tot așa Regele Cerșetorilor cerșește fiindcă nu putea face altfel.

„FACETI-VA MILA ȘI POMANA !”

Știam pe de rost viața oficială a lui Zoltan. O găsisem consemnată în rubrici umplute cu birocratică și debordantă minuțiozitate. Era trecută în constatările anchetatorului Gheorghiușescu, dela triajul vagabonzilor, în invelnicirea căruia cădea supravegherea suveranului mizeriei. Rezumatul acestei vieți cuprindea patruzeci de rânduri și îl aveam în arhivă.

Cu o săptămână înainte, tocmai întrebasem pe d. dr. Enescu, directorul triajului, pe unde se afla cel mai faimos client al său.

— E liber ! mi se răspunse. În urma unui ordin al ministerului, a fost pus în libertate pentru a-și putea întreține familia. Cred că știți că această familie se compune din opt persoane. Sunt, însă, mai mult ca sigur că acolo unde-o fi acum, cerșește. Omul acesta nu poate să nu cerșească.

D-rul Enescu avusese dreptate, Zoltan cerșea. Pânda trecătorii în colțul străzii, cu căciula în mână, cu ochii vicleni închiși pe jumătate, pitiți în grămada de păr ce-

Sus stânga: O „catacombă”.

Jos: Exploatatoarele de copii.

Dreapta: Pedesele lui Zoltan

Numele *Zoltan D. Dumitru* Ficat în Comuna *20*
 Județul *20* Dos No *83*

Născut în comuna *Teleoruta*
 Județul *Solcu* Tara *5*
 Anul *40/1886*
 Fiul legitim a lui *+ fosta* de profesie
 domiciliat în
 Copil nelegitim al
 cu domiciliul în
 E orfan de tată, mamă sau ambii părinți
 E căsătorit sau nu *Căsătorit*
 Religia *ort.* Naționalitatea
 Situația militară *20*

Validitatea *apt* Ce Informație are
murcă

Ultima reședință timp de un an, (art. *20*)
 are în comuna *20*
 Adocenți sau descendenți în stare a fapt
 Numele și pronunțarea

Geamba
peste
proapa floreana

Fișa „Regelui Cerșetorilor”.

acoperea fața, cu buzele morfolind monoton:
 — Faceți-vă milă și pomană! N'am mâncat de
 aseară!

Iar dacă trecătorul grăbit nu-i dădea nimic, cerșetorul murmură:

— Câine!

Și ochii scîlpiu ciudat — a crimă.

E o minune că omul acesta n'a ucis încă sub imperiul urii — fiindcă Zoltan Dumitru ura — ura de moarte — ura toată omenirea — ura om și doblotoc — ura orice făptură deopotrivă.

BLESTEMATUL MEȘTEȘUG REPORTERICESC

Îl pîndeam de peste drum de o jumătate de ceas. Fără îndoială, viața acestui om trebuia să cuprindă ceva mai mult decât fișa sa de vagabond calificat.

Reportericescul meșteșug e blestemat. Nu-ți dă pas nici când ți-e lumea mai dragă.

Trebuia să admir în acea seară ochii și celelalte accesorii ale unei frumoase și extraordinar de amabile împărțitoare de grații.

Cu riscul ca partea mea de grații să-și schimbe pentru acea seară și chiar pentru alte seri, destinația — iată-mă-s întors din drum. A răscoli dulapul cu mica mea garderobă de deghizări a fost lucru de cinci minute.

Pentru ceea ce voiam eu să fac — toaleta mea burgheză era cu totul compromițătoare.

Așa dar sdrențaros ca statua mizeriei, murdar ca dracu și bărbos neșălat de ani de zile — am luat-o îndărăt la drum, târându-mi piciorul ca ceț mai desăvârșit schilod în urma unui grav accident de cale ferată. Ajuns la zece pași de Zoltan, mă proptii de peretele unei case cu oameni gospodari cari tocmai trebuiau să fi trecute în cea de-a doua sforăială.

— Fie-vă milă și pomană! N'am mâncat de două zile.

Și'n palmă'mi căzu un leu! Un leu de pomană!

Aveam o poftă de răs năprasnică. Cât e de idioată uneori caritatea! Arunca ochii spre Zoltan.

Regele cerșetorilor era neliniștit. Mai ales că „clientul” meu, trecuse pe lângă el fără să-l bage de seamă. A doua experiență îl făcu să mormăie ceva — o injurătură.

Exact în acea clipă mă lăsa la pământ grămadă și bătu căzu pe pietre...

Zoltan făcu un pas, cătu în susul și în josul străzii, apoi se apropie și mă îndemnă cu piciorul în șale:

— Ei! Ce-i cu tine?

Nimic.

— N'auzi mă! De unde dracu-ai venit?

Șoptii cu o intonație cât mai potrivită:

— Mi-e foame!

— Cum asta? Boule!

Și „boule” asta avea în el ceva asemănător cu duioșia.

— Am să-ți dau de mâncare! Hai! Sus!

Cum în rolul pe care-l jucam era prevăzut să nu mă scol singur — am rămas tot grămadă!

— Boule! Sus!

Așa s'a făcut că în seara aceea cu nori grei, printre cari fugărea, nu știu ce, o lună de aur luminos, — am pornit-o spre-o cârciumă infectă în cărca lui Zoltan Dumitru.

REGATUL LUI ZOLTAN

Lumina plăpândă, a unei lămpi strâmbie înfiptă în tavanul scund, dădea celor trei mușterii dela o masă aspectul unor cadavre de ceară dintr'un muzeu de specialitate. Cârciumarul, al cărui cap părea un dovleac așezat pe-o butie, nu se clinti.

Zoltan intră și mă aruncă într'un scaun.

— Nae! Ei! Nae!

Nae — cârciumarul — tresări:

— Da!

— Dă-i ăstuia o bucată de pâine și-o ceapă. Eu care nu pot suferi ceapa!

Apoi trecu la cei trei mușterii adormiți.

— Ei! Boilor!

Boii săriră în picioare.

— Duceți-vă la învârteală. Ce căutați aci!

Cei trei — toți schilozii — se îmbulziră unul peste altul.

— Au venit aci — explică Nae

— fiindc'a trecut agenții triajului.

— Căinii! făcu Zoltan și se așeză lângă mine cu o stacană de țuică dinainte.

— Hai! Bea și te'ncălzește.

Și nu pot suferi nici țuica!

— De unde ești? Nu te cunosc!

— Eu te cunosc. Te cunoaștem

toți. Nu ești Zoltan?

— Zoltan da! Pe tine nu te-am mai văzut.

— Nu sunt de- aici!

— A?

— Se ține după mine poliția din

Ploști.

Stînga: Câteva figuri din „orga-

nizația” lui Zoltan.

Dr. ENESCU

— Poliția?
— O daraveră!
— Mandat de arestare? Ciordîși ceva?
— Ia — mai nimic!
— Da! Da! O să mergi cu mine acasă la mine. Ce meteabună ai?
— Un genunchi strivit de tren!
— Da! Da! Asta e bine. Mai bea! Și mănâncă boule!

REGELE CERSETORILOR VOR-BEȘTE

Zoltan era la a patra jumătate. — Vezi tu, mă boule! Eu am fost om gospodăru cu rost, la mine la Sibiu. Eram geambaș. Cumpăram și vindeam cai. Intr'o zi m'au prins fiindcă'n loc să-i mai cumpăr, i-am furat. M'au chinuit! Ca pe hoții de cai.

După ce-am isprăvit socoteala, am intrat rîndaș la un boer. Un ungur bogat cu o față frumoasă. Intr'o noapte am dat peste față. Se plimba singură'n grădină. Ne-am dragostit. Adică'm dragostit-o eu că șerpoaica era logodită c'un văr al ei și vrea să-i fie credincioasă. Când a scăpat și-a început să strige, au sărit câinii. Am fugit. Vre-o două zile am umblat hoinar.

A patra noapte — om păcătos, boule! — eram la gardul boerului. Și ea — era și ea tot în grădină. Am auzit: Zoltan!

Ce să-ți mai spun! Tu ești un bou care i-e foame! Ce înțelegi tu ce-i asta? Șerpoaica mă dorea! Am sărit gardul...

Nu l'aș mai fi sărit! Gardul ăsta a fost nenorocirea mea. Dea-

bea mi se lăsase'n brațe șerpoaica, când vreo cinci vlăjgani au eșit din tufiș cu pistoalele.

Dintre ei se desprinsese unul tânăr. Era vărul șerpoaicei — logodnicul ei.

Pe mine m'au trântit la pământ, m'au pisat cu picioarele, mi-au umplut gura cu țărână, m'au legat și m'au aruncat peste gard.

În urmă am auzit un țipăt, un țipăt de moarte, țipăt de injunghiată...

A doua zi m'au prins, m'au închis și m'au cercetat. Ce m'au bătut, ce m'au chinuit ca să le spun c'am injunghiat șerpoaica. Dacă n'o injunghiasem! Că doar mi se făcuse dragă bat'o vina!

Ce stai așa boule! Mănâncă! Zoltan dădu pe gât încă o jumătate. Ochiul bolmoceau împănjenii în orbite.

— Pe urmă, boule, am plecat! A venit războiul. Am trecut dincoace. S'au șters toate! Dar oamenii s'au făcut răi. Mi-am luat femei și am făcut copii...

— Șapte!

— De unde știi? — Și Zoltan mă privi bănuitor. — Da șapte. Am început să cerșesc. Munca nu-mi ajungea. Mi-am luat o cocioabă pe groapă la Floreasca. Am cerșit și am învățat și pe alții să cerșescă ca să-mi facă și mie parte. Eu am grijă de toți. D'ăiași dau să mănânce. O să te învăț și pe tine. Trebuie să știi să cerșești. Par'că asta nu-i o meserie!

La o vreme au pus mâna pe mine. Au legea aia a vagabondajului.

M'au dus pe la triaj, m'au judecat. Am fost la Bălăceana, la Răducăneni, la Plevna. Am stat cât am stat și-am fugit. Ce dracu vor să fac! M'am deprins cu asta. Poate că dacă nu era șerpoaica aveam altă viață.

INTERVIEWUL SE COMPLICA

— E adevărat că schilodești copiii furați ca să-i faci să cerșească?

— Cine ți-a spus ție asta? Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! M'au mai întrebat asta!

Pentru ce mă întrebi? Cine ești tu?

Zoltan se ridică brusc. Ochiul aruncau scânteie de furie.

— Nae! Nae! Adă lampa'ncoace să mă uit la ăsta!

Am înțeles că „interviewul” se sfârșise și că tabloul final se apropia:

— Măinile sus, Zoltan!

Și scosei din buzunarul zdrențelor revolverul (pentru portuț căruia nu aveam autorizație).

— A! Câine! făcu Zoltan apucând un scaun pe care-l ridică deasupra capului, îl învarti în aer și-l repezi din greșală peste lampa care se stinse spărgându-se.

Să vă mai spun că n'am așteptat să aducă Nae altă lampă? Că m'am pomenit în stradă în brațele gardistului? Că a fost nevoe de multă tevatură la circumscripția respectivă până când mi s'a recunoscut identitatea? Că domnul comisar m'a compătimit!

— Ce ți-e și cu gazetarii ăștia! Nu pot să stea și ei liniștiți ca omul? Dac'o păței? Aud?

Evident tot ce spunea reprezentantul ordinii publice era foarte

logic.

Decât eu aveam destăinuirile Regelui Cerșetorilor pe cari nu le avea — și nu le va avea niciodată — triajul vagabonzilor.

SABATUL

Bolnava curiozitate m'a dus peste câteva nopți la marginea groapei Floreasca.

Răbufneala gerului trimetea pachete de ghiață peste câmpia sărăciei, peste adăposturile adunătorilor de tinichele și negustorilor de fier vechi.

Coliba Regelui Cerșetorilor era luminată.

Zidurile strâmbe și acoperișul posomorit formau stafia unui cap îmbătat.

În când în când, câte-o umbră străbătea câmpia. Tăcută se'ndrepta spre colibă. Ușa se deschidea și umbra dispărea înghițită.

Zoltan se întoarse acasă.

Iar supușii, schilozii și pseudo-schilozii, veneau să i se închine.

Prin geamul colibei l'am văzut pe Zoltan. Urcat pe un divan fuma luleaua. Clondirul cu țuică trecea din gură în gură.

Deodată din cămăruța de-alături țâșni un pâlce de femei în zdrențe. Frumusețea nu avea însemnătate. Erau femei — femeile Sabatului.

Și Sabatul începu tăcut, amestecat, carnea scoșilor din societate, se frământa.

Cineva acoperi ochiul de geam. Câmpia rămase mărturie pe care n'o înțelege nimeni.

Era bal la curtea Suveranului fără demnitari.

Pentru asta pierdeam încă o seară agreabilă.

DINU DUMBRAVA

NOI INTREBUNTAM NUMAI LAMA DE RAS

DIAMOND

CEA MAI BUNĂ ȘI MAI REZISTENTĂ

Se poate întrebuința de cel puțin 12 ori

Repr. Gen.: A. SCHOR S. A., București, Str. Tudor Vladimirescu No. 26

Cereți GRATUIT

Revista **NORLAND**

la

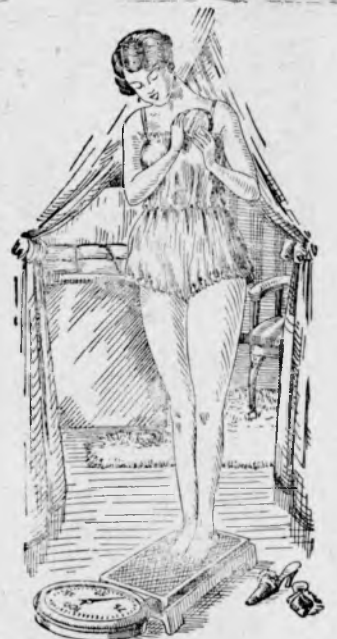
Hamburg - America

Linie S. A. R.

Calea Victoriei 84.-

Telefon 30456

UN COZONAC **HERDAN** 30° LEI

BOXBERGER KISSINGA

Slăbirea sau prevenirea

stratului de grăsime, sigur, fără dureri, comod, chiar la o întrebuințare mai îndelungată, garantat intensiv, se obține prin întrebuințarea

PILULELOR „KISSINGEN“

din sarea naturală a băilor

KISSINGEN - GERMANIA

Les traitements de base

Marie Earle

(la première maison du monde de produits de beauté)

Sont actuellement en vente partout

AUX MÊMES PRIX

qu'au dépôt de Paris

IMPORTATION ORIGINALE GARANTIE

DÉPÔT POUR L'EUROPE:
15 RUE DE LA PAIX, PARIS

Browningul seria 171.419

Judecătorul de instrucție Stănescu și procurorul Simionescu, urmași de un mic stat-major de polițiști, își făcuseră loc prin mulțime și pătruseră în magazin. În amiaza de iarnă, vitrinele erau acoperite cu flori de ghiață, de parcă cineva lăsase perdelele de dantelă albă, ca să nu se vadă din stradă scena înfiorătoare dinăuntru. Acest spor de mister făcuse ca lumea să se strângă în fața magazinului de pe strada Lipsceani, în număr atât de mare, încât oprise circulația pe trotuarul caselor cu numere soț: drama se petrecuse în magazinul dela n-rul 118.

Strecurându-mă cu grupul de polițiști, am intrat în magazin în urma celor doi magistrați. În umbra dinăuntru, nu am deosebit la început, decât baloturile de stofe și țesături.

În stânga, lângă ușa dela intrare, se afla un fel de boxă, o despărțitură de scânduri, cu o ușă și o ferestruică, pe care am zărit înăuntru biroul patronului și o scară ce ducea la o încăpere de sus, identică cu cea dela parter.

În magazin, obicinuită masă lungă și lustruită de alunecarea baloturilor de stofă pe ea. Lângă pereți, rafturile cu mărfuri. În fund, o sobă mică de fer și lângă ea, pe jos, o saltea.

Or, pe această saltea se afla un cadavru.

Iar lângă masă pe podele, un alt om în sânge, mort.

Erau doi oameni cu hainele și fețele roșii de sânge. Se putea totuși distinge fețe cenușii, cu nasuri acviline, îmbrăcăminte de negustori.

Lângă sobă, o mare baltă de sânge, amestecat cu câteva coji și resturi de mere. Mai încolo, o pungă cu mere, ce se vărsase, și fructele se rostogoliseră pe podele. Un măr din care cineva mușcase, căzuse pe jos, lângă unul din cadavre.

Ce dramă se desfășurase aici? Cei doi oameni s'au ucis, sau poate au fost uciși, pe când mâncau mere....

Magistrații continuă cercetările. Judecătorul de instrucție ridică un încărcător cu 6 gloanțe. Apoi, culese de pe jos 6 tuburi de cartușe trase, înegrite de fum, calde încă....

Lângă sobă, un revolver bon-doc. Procurorul îl ridică cu precauție, îl întoarse pe o parte și pe alta, apoi spuse:

— Browning, seria 171.419....

Era arma cu care se săvârșise îndoită crimă. Erau primele cuvinte rostite în tăcerea generală.

— Al cui e revolverul acesta?

întrebă procurorul.

— Al lui Pilibasian, răspunse cineva.

În afară de oficialități, se afla de față personalul magazinului. Acești oameni, cu fețele crispatе de spaimă, fuseseră martori oculari ai dramei. Ei fură interogați, și se putu astfel reconstitui cele întâmplate:

Simion Pilibasian un armean de 42 de ani, negustor în Craiova, sosește în ajun la București, însoțit de d-na Virginia Medichian, rudă cu cei doi negustori uciși. Aceștia erau frații Ștefan și Miran Timurian, cari asociați cu asasinul, erau patronii magazinului „Bumba-cul Englez”.

Așa dar, Pilibasian venise în tren, dela Craiova la București, cu d-na Medichian. El îi povesti cum voia să desfacă asociația cu frații Timurian, pentru a încerca o afacere nouă. Frații Timurian însă se opuneau la eșirea lui Pilibasian din firmă, deoarece acesta le datora 3 milioane.

Acest litigiu comercial, între oameni pentru cari negoțul e însăși viața lor, se transformă într-o ură înviersunată.

Pilibasian spuse d-nei Medichian:

— Dacă nici de data asta nu mă lasă să es din firmă, se va în-

tâmpla o dramă...

Și-i arătașe browningul, seria 171.419....

Ajunși la București, Pilibasian doarme la hotelul Chiriazzi, de pe strada Blănari. E foarte liniștit, — poate numai în aparență. A doua zi de dimineață își ia micul dejun și se duce apoi să se radă.

La 11 dimineața vine la magazinul fraților Timurian, din str. Lipsceani.

Ștefan Timurian se afla cu spatele spre rafturi. Miran, cu spatele spre sobă și privind spre ușă. Cei doi frați mâncau mere.

Sus, în încăperea de deasupra biroului, se afla procurorul Hagi Artin, martor ocular al dramei, care a povestit apoi această scenă:

Când Pilibasian a intrat în prăvălie, s'a adresat celor doi frați: — Am venit să isprăvim odată cu chestiunea mea.

Ștefan nu-i răspunse.

Miran i-a propus:

— Aci nu e locul.... Vino dimineea acasă la noi, ca să discutăm.

— Diseară plec la Galați, îi răspunse Pilibasian.

— Atunci, vino la noi acasă. Înainte de plecare....

Ce s'a petrecut atunci în Pilibasian, cine poate să știe?

Armeanul s'a încrunțat, dar pe un ton liniștit, rosti, fixând pe

«Nu întrebuițați oricare săpun»

Pessl, eminentul specialist în tratamente de înfrumusețare din Viena și Budapesta, al cărui institut e cunoscut în toată Europa de mai bine de un secol.

spune
renumitul specialist
PESSL
din Viena și Budapesta

„Previn pe toate clientele mele de primejdia iritațiilor provocate de săpunurile ordinare. Mulțumită uleiurilor sale de palmieri și de măsline, săpunul Palmolive este cel mai indicat pentru epidermele delicate. De aceea îl recomand întotdeauna”.

Pessl

Kärtnerstrasse 28, Viena

Oricine poartă un nume cunoscut în societate sau în teatru, cunoaște celebrele saloane ale lui Pessl, din fața Operei din Viena. «Numai un săpun curat, spune el, compus din uleiuri fine convine tenului Dv.» Culoarea verde a săpunului e datorită uleiurilor de palmieri și de măsline care îl compun în întregime. Acest săpun nu conține nici o grăsime animală și nu se vinde niciodată despachetat. Observați bine ambalajul verde cu banderolă neagră purtând cuvântul Palmolive în litere de aur.

Reprezentant General pentru România:
MAX GRUNDHAND
București, Str. Eroului, 1 — Telef. 335/45

CU

parfumul său proaspăt ca miresele unei dimineți de primăvară „Perle de Paris” se adresează femeilor de gust...

Parfumul subtil și delicat al apei „Perle de Paris” e un omagiu adus farmecului feminin.

FEMEEA elegantă, care se gătește, îndeplinește un rit, al cărui ultim act e acela de a se parfuma... În acest gest atât de simplu dar delicat și esențialmente feminin, ea poate desfășura tot atâta discernământ și gust cât și în modul de a se îmbrăca.

Parfumul proaspăt și suav al apei de Colonia „Perle de Paris” vorbește gustului său discret, dar desigur că și origina acestei ape influențează alegerea sa. Perle de Paris e distilată de Lady și preparată din cele mai bune și mai pure ingrediente.

Eau de Cologne

Perle de Paris
distillée par

Lady

Perle de Paris-Rouge et Noir-Jockey Club-Corso

Citiți „LECTURA” număr special de Paști

Lazaros, atentatorul din Bacău, e nebun?

Lazaros

Drama s'a desfășurat fulgerător. În aparență, un vulgar fapt divers. Moise Lazaros e în proces de divorț cu soția sa. Face câteva tentative de împăcare. Nu izbutește. Atunci, cu hotărârea caracteristică firilor exaltate, Lazaros trage două gloanțe asupra femeii. O dramă pasională, ca atâtea altele. Lipsește numai replica, rămasă celebră, pe care un soț asasin a dat-o în fața juraților Senei: — De ce ți-ai ucis nevasta? — Fiindcă nu puteam să trăiesc fără ea, dom'le președinte!

Dar acestea sunt numai aparențele. Drama din Bacău e mult mai pasionantă. Asasinul este — cu adevărat — „un caz rar”...

UN TIP CIUDAT

Moise Lazaros este tipul reprezentativ al ghetto-ului. Agitat. Infrigurat. Pasionat în toate acțiunile lui. Pornit către marile înfăptuiri, vrea să realizeze azi o afacere, mâine o idee. Azi râvnește glorie. Mâine — bogăție.

Mic de statură. Brun. Trăsături aspre. Ochi neliniștiți. Priviri puțin piezișe. Pleoapele bat nervos, mărturisind un profund sbucium lăuntric. Măinile se agită dezordonat, ca și când ar vrea să prindă din aer gânduri nedefinite.

La 16 ani, Moise Lazaros părăsește liceul din Roman. Viața de școală i-se pare mediocră. Il exasperează. Neastâmpărul tempera-

mentului său îl mână către alte preocupări. Vrea orizonturi vaste.

Serie literatură. Firește, stângaci. Se avântă în mișcarea socialistă. Apoi, brusc — îmbrățișează sionismul, doctrină naționalistă și, deci, diametral opusă socialismului. Peste prăpastiile dintre idei și principii, fantezia aprinsă a lui Moise Lazaros clădește punți imaginare.

Până la 20 de ani, Lazaros își risipește cu o fantastică generozitate idealismul său. Nu se mulțumește să activeze, ca orice modest începător în ale politicii, în făgașul comun. Vrea grandiosul. Tipărește o piesă de teatru cu tendinși socialiste. Plănuește întemeierea unui liceu pentru muncitori. Răspândește manifeste. Rostește discursuri.

Apoi, de-odată — o uluitoare pieruetă: părăsește sionismul și se avântă în afaceri. Dar nu afaceri modeste, pe măsura celor 20 de ani ai vârstei lui. Ci afaceri în stil mare, întreprinderi grandioase, o mare operă de colonizare, nu știu ce fantastică uzină — toate, firește, numai pe hârtie și în imaginația lui.

Din lumea lui Lazaros, se recrutează mari oameni de afaceri, care domină continentele sau marii frământători de gânduri, care stăpânesc epocile.

Lazaros a fost însă un ratat.

În 1924, ziarele publicau, la rubrica anunțurilor plătite, cele de mai jos:

JANETA BERNȘTEIN

MOISE LAZAROS

logodiți

Bacău, str. Mărășești

Era „o partidă de conveniență” — ca atâtea altele. O misită de căsătorii „aranjate” lucrurile. D-ra Bernstein, fiind orfană, negociațiunile au fost conduse de fratele d-sale, d. Isidor Bernstein.

La început, viața soților Lazaros s'a desfășurat în ritmul celei mai depline banalități. Iar banalul, în căsnicie, ia ades conturul fericirii.

Vremea trece. Cele dintâu neînțelegeri se ivesc. Din vina cui? E greu de precizat. Eternele procese

dintre soți nu ajung niciodată la o soluție.

E însă ușor de închipuit că temperamentul infrigurat al lui Moise Lazaros, — cu visurile lui mereu neimplinite, cu planurile lui mereu prăbușite, — nu putea să se simtă în largul său în cadrul strivitor al unei vieți de tihnă burgheză.

Certurile se țin lanț. Dela ceartă, se ajunge la bătaie. D-na Janeta Lazaros se decide să divorțeze. Acțiunea judiciară e introdusă. Lazaros stăruie să se împace. Spune că o iubește. Că nu poate trăi fără ea. Făgăduiește că își va da toate silințele, pentru a statornici armonia în casa lor. Impetuos, tumultuos, exagerat — ca întotdeauna —, Lazaros plânge, face făgădueli se jură... Era sincer? De sigur. Un temperament atât de năprasnic, atât de lipsit de busolă, atât de incapabil să se stăpânească, să se înfrâneze și să se orienteze, — un astfel de temperament nu poate fi decât sincer. Falsitatea este chestie de auto-controlare.

D-na Janeta Lazaros se întoarce acasă. Soții „despărțiți o clipă, își reiau traiul laolaltă.

Moise Lazaros a trebuit să dea anume garanții. Le-a dat, fără șovăire, cu pasiunea care-l caracteriză.

Un an și jumătate mai târziu, certurile își reiau firul sinistru, bătaile se înlănțuiesc iarăși.

D-na Lazaros nu mai poate răbda. Pleacă — și de data aceasta definitiv. Pleacă și redeschide procesul de divorț.

Lazaros e desnădăjduit. Din nou își cere iertare. O adoră.

— Ce fel de dragoste e asta, cu certuri și cu bătaii?

Lazaros nu poate lămuri nimic. Cine poate înțelege un temperament atât de sbuciumat, atât de inegal, atât de ciudat?

Nu-l înțelege nimeni, cum nu se înțelege nici el pe sine însuși.

D-na Lazaros nu vrea să revină asupra hotărârii sale. Moise Lazaros, pornește, atunci, pe calea mizerabilă a răzbunării.

Și se răzbună. O face cu aceeași patimă, cu aceeași exagerare cu care și-a trăit viața, până acum. Își aduce aminte că în prima tinerețe a făcut literatură. Se așează deci, iarăși la masa de scris și nopți întregi, cu o deplină uitare de sine, scrie, scrie, scrie... Bea cafele după cafele. Fumează țigări după țigări. De data aceasta, nu scrie pentru ridicarea maselor muncitorești nici pentru afirmarea credinței sioniste. Scrie împotriva soției sale.

Un manifest ignobil apare. La cafelea, la bodegă, la cofetărie, tot orașul râde cu poftă: Lazaros își descrie viața intimă, până în detaliile cele mai strict personale; face portretul fizic și moral al soției, insistând asupra celor mai picante amănunte.

E sincer, de sigur, în durerea lui, dar târgul se amuză. Și, pe când ceilalți râd, Lazaros se strecoară singur pe ulițele cele mai dosnice, prin umbra zidurilor: i-e frică să nu-lucidă soția lui sau fratele ei.

Mania persecuției și-a înfipt

In
3 zile
dinții dv.
devin cu 3 nuanțe
din ce în ce mai albi

Unica spumă antisentică a Kolynos-ului, ajutată de tehnica sa exclusivă a „periei uscate”, curăță, dând dinților o albeață nevătămătoare.

DINȚII galbeni distrug orice farmec. Dinții albi fletează! Și totuși, dinții nu sunt acoperiți decât cu o depunere tartroasă. Acest tartru, dă dinții o aparență spălăcită și neingrijită. Este pătată de alimente și tutun și se decolorează.

KOLYNOS-ul înlătură acest depozit tartros! Un centimetru întins pe o perie uscată, umple gura cu o spumă care este antisepctică și care descompune tartrul.

Întrebuințând KOLYNOS-ul cu o perie uscată, utilizați-l cu deplină forță!

Și mai ales. firele periei cor

servă asprimea lor destulă, pentru a putea freca într'un mod convenabil suprafața dinților și de a pătrunde în interstițiile acestora.

Această spumă improspătătoare, posedând toată forța, produce efectul său asupra depunerilor tartroase îngălbenite, tot așa ca și când ar fi milioane de degete invizibile. Ea le descompune și spală sup.afețele dentare. Distruge germenii și acizii gurei. Încercați KOLYNOS-ul tocmăi timp de 3 zile și vă veți da seama de albeața ce au căpătat-o dinții d-voastră și de gustul de curățenie ce îl veți avea în gură.

Browningul seria 171,419

(Urmare din pag. 13)

Ștefan, care nu scoase nici o vorbă:

— Știu eu cine e cauza!...

Scoase atunci revolverul și, fără emoție, fără trac, trase patru gloanțe în Ștefan Timurian.

Primul glonț îi perforă fruntea, în partea dreaptă, și-i intră în cap. Al doilea glonț pătrunsă prin stânga, rupând o coastă, și perforând plămânii și ficatul. Al treilea nimeri în inimă, găurindu-i auricul stâng. Al patrulea se opri în umărul drept.

Astfel ciuruit, Ștefan se prăbuși, în timp ce fratele său Miran, alergând spre asasin, strigă:

— Ce faci, Simeoane?...

Simion Pilibasian îndreptă atunci revolverul spre Miran, și trase ultimele 2 gloanțe ce le avea în încărcător. Afară de acestea, mai avea un încărcător de rezervă, pe care-l asvârli, odată cu revolverul, când Miran se prăvăli lângă masă, într'un lac de sânge, având pânțele și stomacul perforate și artera renală ruptă. ce-

eace cauză o hemoragie torontială. Din pânțele nefericitului negustor, se revărsă sângele ce formă băltoaca vastă de lângă masă, amestecându-se cu cojile de mere.

Artin, procuristul, alergă jos și sări asupra criminalului. Contabilul Ardeș Tomasian și un om de serviciu. Ioan Meiceanu, imobilizată pe asasin și căutară să dea ajutor răniților. Aceștia însă muriră îndată, răpuși de gloanțele mari — calibrul 7,65 — ale browningului seria 171.419...

★

Invinuitul, interogat, neagă însă cu înverșunare că ar fi ucis pe frații Timurian, deși toate mărturiile și probele, îl copleșesc. Să fie oare, în acest mediu de armeni negustori, un mister nelămurit încă de cercetările pe care le-am expus mai sus?...

Procesul, care a fost fixat la Curtea cu Juri pentru luna Aprilie, făgăduiește desbateri interesante...

SANDU VORNEA

ghiara în creierul lui Moise Lazaros.

Intre timp, procesul de divorț care și-a urmat cursul, ajunge la ultima înfățișare. Lazaros vine de la Roman, — unde se duse de câteva zile, — la Bacău. Se duce la d-na Rabinsohn, prietenă bună cu soția sa. O roagă să intervină pe lângă aceasta, ca să-l ierte. Vrea să se împace. Nu poate trăi fără ea... D-na Rabinsohn făgăduiește. Ziua trece în cumplită înfrigurare. Către seară, d-na Rabinsohn aduce răspunsul: Janeta Lazaros refuză împăcarea.

Lazaros suportă lovitura. Seara se duce acasă, la Janeta Bernstein. O găsește în bucătărie. Lazaros întreabă simplu, firesc, „aici este Netty?” scoate revolverul și trage trei focuri.

Fratele victimei reușește să-l dezarmeze. Arestat, Lazaros e interogată de d. prim-procuror Mina Gorovei. Plânge. Regretă tot ce-a făcut.

A doua zi, la al doilea interogator Lazaros apare calm și surâzător: — Cum te cheamă? — Ilie Filip. — Ești originar din Roman? — Nu, din Bacău... — Ai încercat să-ți ucizi soția... — E o greșală: n'am fost niciodată însurat...

Răspunde viu anapoda. Moise Lazaros a înebunit.

(Dela trimisul nostru special).
T. RODIN

Un caz Dreyfus în Germania

Opinia publică germană se pasionează actualmente pentru un caz, asemănător afacerii Dreyfus. Este vorba de Walter Bullerjahn, acuzat de trădare în favoarea Franței. După absolvirea școlii militare, Bullerjahn a intrat în 1918, ca administrator al depozitelor, în serviciul marilor uzine Berlin-Karlsruhe-Industriewerke. Acestea fabricaseră în tot timpul războiului numai arme. Pe vremea aceea, mai ființa comisiunea interaliată care, în virtutea tratatului de la Versailles, supraveghea desarmarea Germaniei, făcând mereu inspecții prin fabrici, mai ales în cele de arme. Nu numai Bullerjahn, ci și mulți alții, știau că prin depozitele uzinii se aflau mari stocuri de arme, nedescoperite de comisiune, fiindcă inspecțiile se făceau cam superficial.

Într-o bună zi, prin Decembrie 1924, se opresc în fața uzinei niște automobile, din care descind ofițeri francezi, belgieni și germani. Știrea se răspândește ca fulgerul prin fabrică. Anumite uși se închid și cheia „dispare”. Locotenentul francez Jost insistă însă să i se deschidă toate încăperile și dă peste ascunzătoarea unui stoc de 120.000 de puști.

După plecarea comisiunii, Nemții fac cercetări, ca să afle dacă și cine a trădat. Bănuiala cade asupra lui Bullerjahn, care avea obiceiul să-și bage nasul peste tot locul. Acum apare indiferent dacă o făcea din zel și interes pentru afacerile uzinei, sau îl îndemnau alte motive, — necurate. Afară de aceasta, cu prilejul unor neregularități ce i se aruncau în spinare, rostise odată cuvintele: „Pentru un fleac de 150 de mărci se face atâta vorbă, când eu aș putea băga firma în buclucuri mai grave”.

La 11 Decembrie 1925, Bullerjahn e judecat pentru crima de înaltă trădare. Se aduc martori care spun: că l-au văzut în strada unde locuia Jost; că se roșise ca focul când a intrat în uzină comisiunea în frunte cu lt. Jost. Un cretin spune că ar fi văzut pe masa de lucru a lui Bullerjahn niște scrisori adresate comisiunii interaliată

de control. Patima merge până acolo, încât i se face o vină până și din niște trandafiri pe care-i trimesese unei prietene.

În ziua procesului, doi judecători de instrucție și comisarul Goepner vin la bară să facă o depozitie zdrobitoare: un înalt personaj — a cărui onorabilitate e mai presus de orice îndoială — le-a declarat în cursul instrucției că știe precis că ascunzătoarea armelor fusese trădată de Bullerjahn. Apărarea protestează și cere să se spună pe față cine e martorul cu pricina. Magistrații declară însă că ministerul de justiție le-a interzis să divulge numele personajului.

Bullerjahn e condamnat la 15 ani de muncă silnică. Apărătorii săi

nu se dau bătăuți. Liga drepturilor omului urmărește afacerea, face scandal în Reichstag, alarmează opinia publică, adună de ani de zile material pentru discriminarea oșânditului. Și... surpriză! Înaltul personaj, pe care instructorii nu voiseră să-l divulge, se dovedește acum a fi însuși directorul general al uzinelor, Paul v. Gontrand, care spune că nu știe nimic precis și că numai din cele auzite dela alții și-a format convingerea că Bullerjahn ar fi trădătorul.

Trecutul acestui Gontrand nu este însă fără prihană. Consiliul de administrație al întreprinderii îl acuzase într-o vreme de neregularități. Liga drepturilor omului invoacă precedentul creat în afacerea

Dreyfus (când guvernul francez rugase Berlinul să declare dacă lucrase cu Dreyfus) și cere să fie înțeles acum guvernul francez dacă s'a servit de Bullerjahn.

După cele stabilite până acum, se pare că de cinci ani de zile zace în închisoare un nevinovat. Se fac toate eforturile să se obțină revizuirea procesului și rezultatul intervențiilor este așteptat cu înfrigurare de toți oamenii luminați ai Germaniei.

Cazul lui Bullerjahn pasionează și străinătatea, deoarece asemănările cu afacerea Dreyfus, care a sguudit lumea, odinioară, sunt izbitoare.

A.

Câteva
din personalitățile,
care se servesc de
cremele Pond's:

Ducesa de Guise,
Henriette, ducesă de Vendôme,
Lady Lavery,
Contesa de Oxford și Asquith,
Mrs. Franklin Mott Gunther.

Cremele Pond's
mențin frumusețea
multora din cele mai renumite
tenuri din lume

Ele vă pot face acelaș
serviciu și Dv.

ARUNCAND o privire asupra
listei de mai sus vă veți face
o idee de ce fel de doamne sunt
acelea, care întrebunțează cre-
mele Pond's. Prințese de sânge re-
gal, doamne cu nume de familii
istorice, unele din cele mai strălu-
cite personalități mondene din lu-
mea întreagă întrebunțează cre-
mele Pond's spre a-și menține o
comoară comună tuturor femeilor,
— un ten frumos.

Un tratament simplu dar complex

Și Dv. asemenea puteți da aceeași
îngrijire tenului Dv. ca și aceste
femei celebre. Ori de câte ori ați
eșit în aer liber, curățați-vă fața
cu Cold cream-ul Pond's. După
ce ați șters bine crema și praful
cu un prosop moale, aplicați pu-
țină Vanishing cream și apoi pu-
neți pudră.

Seara, înainte de a vă culca, în-
trebunțați Cold cream din belșug
și lăsați puțină pe obraz în timpul
noptei ca să vă înmoaie pielea.
Spre a avea mâini netede și albe
ca zăpada, întrebunțați acelaș
procedeu.

Pond's

D-lor Zaharia & Cernătescu, 181, Str. Popa Nan
București

Alăturat vă trimit 5 lei în mărci postale pentru porto
și vă rog să binevoiiți a-mi expedia două tuburi de
probă Pond's suficiente pentru o săptămână.

Numele

Adresa

REPORTAJ

REVISTA FAPTELOR SENZAȚIONALE

Acest impresionant document fotografic vi-l lămurește senzaționalul reportaj: „Drama Iernii”.

BCU Cluj / Central University Library Cluj